

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 120 1 Νοεμβρίου 2003

Ὁρθός λόγος-Πίστη

Στὴν ἔσχατη κούρσα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, ὅταν τὰ σχήματα τοῦ
Σύπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ φυλλορρόησαν καί οἱ πολιτικές καί
οἰκονομικές ἀνακατατάξεις μετατόπισαν, τεχνητά, τὴν προβληματι-
κή καί ἀναπροσδιόρισαν τοὺς κανόνες τοῦ διεθνοῦς παιχνιδιοῦ, ἡ
ἀθεΐα δέν πέρασε στό ράφι τῆς ἀχρηστίας ἢ, ἔστω, τῆς ἀχρησίας.
Ἐμείνει στό κέντρο τῆς καινούργιας διαμάχης. Φορμαρισμένη
στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς. Ἀλλά πιστή στὴν ἀρχικὴ τῆς ἐπιδίωξη.
Μέ νέο σύνθημα τὴ σύντηξη τῶν θρησκευτικῶν βιωμάτων τῶν
λαῶν τῆς οἰκουμένης, ἐπιχειρεῖ νά δημιουργήσῃ μιὰ ὑπερθρησκεία,
μιὰ ἐσπεράντο θρησκευτικὴ γλῶσσα, πού θά ἀπαλείφει τίς ἰδιαι-
τερότητες, θά ἐκφυλίζει τὰ βιώματα καί θά καναλιζάρει, μεθοδικά,
τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἐρημιά τῆς ἀ-θρησκείας. Νά ὑψώνουν στό
βωμό τῆς λατρείας τὴν εὐμάρεια. Νά προσκυνοῦν, ὡς ὑπέρτατη
ἀξία τόν ἄνθρωπο. Καί νά περιφέρονται «ὡς ἐλπίδα μὴ ἔχοντες
καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ» (Ἐφεσ. β' 12).

Βημάτισα καί ἐγώ, μαζί μέ ὅλους τοὺς συγχρόνους μου, στά
ἱστορικά μονοπάτια αὐτῆς τῆς μεταλλαγῆς, παγωμένος ἀπό

τόν τρόπο της «χτεσινής» και της «σημερινής» εμπειρίας και φωτισμένος με την προβληματική της «αυριανής» εξέλιξης. Τό προσθετο, πού έχω νά καταθέσω, σάν προσωπική γεύση και σάν συμβολή στο διάλογο, είναι ότι κράτησα την πίστη μου. Τή διατήρησα και τή διατηρώ, ακόμα και σήμερα, στο φυλακτήριο της ψυχής μου. Περπατώ τον ανώμαλο δρόμο, μέ λυχνάρι την πίστη στο Θεό και μέ σύντροφο τή θεϊκή αγάπη. Και τώρα, μετά τή δοκιμή της όδύνης, διακρίνω, πώς δέν είμαι μόνος σ' αυτό τό δρόμο. Πολλοί συνάνθρωποι μου στηλώνουν τό βλέμμα στο Πρόσωπο και στον κόσμο του Θεού. 'Αναζητούν, έναγώνια, την «καινή κτίση» (Β' Κορινθ. ε' 17) και την ἐλπίδα «τὴν ἀποκειμένην ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Κολασ. α' 5).

Αὐτός ὁ προσανατολισμός μου και ὁ βηματισμός μου, κάτω ἀπό τό βλέμμα του Θεού, ἦταν μιά ἄλλη «γνώση» και μιά ἄλλη «γεύση». Εἶδα ἕνα ἄλλο κόσμο, νά ἀνοίγεται μπροστά μου. Μιά ἄλλη δυνατότητα ζωῆς, πού δέν ἐξαντλεῖται στήν λαίμαργη και βάρβαρη ἀπόλαυση τῆς ὕλης, ἀλλά «πληροῦται», γεμίζει, ὁλοένα και περισσότερο, μέ τή δύναμη και μέ τίς ἀτίμητες δωρεές του Παναγίου Πνεύματος. «*Οὗ δέ τό Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία*» (Β' Κορινθ. γ' 17). Ἐκεῖ, πού ἀναπαύεται τό Πνεῦμα του Θεού, ἐκεῖ ἀνθίζει και καρποφορεῖ ἡ ἀληθινή ἐλευθερία και ἡ καταξίωση τῆς προσωπικότητας.

Δηλώνω στους ἀγαπητούς μου ἀναγνώστες, μέ ἀπλότητα και μέ ἐξομολογητική εὐλικρίνεια, πώς εἶμαι ἀχθοφόρος του βαθύτατου σεβασμοῦ στήν πίστη. Καί, ταυτόχρονα, χωρίς νά υἱοθετῶ τά σχήματα και τή μεθοδολογία του ἀθεϊσμοῦ, διατηρῶ ἀμείωτη τήν ἐκτίμηση στο ἀτίμητο δῶρο τῆς θείας Σοφίας και τῆς θείας Ἀγάπης, στον «ὀρθό λόγο». Τά κουβαλῶ και τά δύο, στήν καθημερινή μου πορεία. Ἄν έχω κάτι νά ἐμπιστευτῶ στή γενιά, πού παρελαύνει, μέ νεανικό σφρίγος, στο γήπεδο του εἰκοστού πρώτου αἰῶνα, σάν καταστάλαγμα μελέτης και προσωπικῆς ἐμπειρίας ἢ σάν εἰσηγητικό στοχασμό, εἶναι ἡ ἀνάγκη νά ξεπεράσουμε τήν τεχνητή, ἀλλά και καταστροφική ἀντιδικία. Νά σταματήσουμε τή μονοκρατορική προσκύνηση του «ὀρθοῦ λόγου». Νά βροῦμε τό σημεῖο συνάντησης και ἐναρμόνισης του «λόγου» και τῆς «πίστης». Νά προσεγγίσουμε τήν πύλη, «τὴν Ὠραία Πύλην», στήν ὁποία τερματίζει δι ακριτικά και εὐλαβικά ὁ «ὀρθός λόγος» και παραδίδει τήν ὑπαρξη και τίς ἀνησυχίες τῆς στο ὀδηγητικό ἄρμα τῆς πίστης.

Ἡ ἀνίερη συναλλαγή

Ἡ βραδυφλεγής διαπλοκή.

Ἡ σκληρή καί ἐπικίνδυνη «κόντρα», πού ξέσπασε αἰφνίδια, ἀλλά ὄχι ἀπροσδόκητα καί ἀνέβασε στό ρίνγκ τῆς πάλης, «μέχρις ἐσχάτων», τοὺς δύο προκαθημένους, τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, ἔχει τήν ἱστορία της. Μιά ἱστορία βρώμικη καί ἀνίερη. Πού, ἀπό τὰ πρόσωπα ἄπλωσε τόν εὐτελισμό στοὺς θεσμούς, ζημίωσε τίς δύο τοπικές Ἐκκλησίες καί χρέωσε τό τρομακτικό Ἱεροκανονικό καί ἠθικό κόστος στίς ἀθεράπευτες φιλοδοξίες τῶν ἡγετικῶν προσώπων καί στή Συνοδική δυσλειτουργία τοῦ Φαναρίου καί τῶν Ἀθηνῶν.

Πρόκειται γιά τή διαπλοκή καί τή συναλλαγή, πού ξγινε, ἀνάμεσα στίς ἡγεσίες τῶν δύο Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, κατά τό ἔτος 1975. Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ καί τῆς συνοδείας του, πού ἀγωνίζονταν ἀπεγνωσμένα νά καλύψουν τίς πράξεις τῆς ἔσχατης διαφθοράς, τό διχασμό τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας σέ Κανονικούς καί Ἀντι-

κανονικούς καί τή βία καί ἀντικανονική ἀπομάκρυνση τῶν δώδεκα Ἱεραρχῶν ἀπό τίς ἐκκλησιαστικές τοὺς ἐπάλληξεις. Καί τοῦ πατριαρχικοῦ περιβάλλοντος, πού ἔσπευσε ἀκριτα καί ἀνόσια νά εὐλογήσει τίς πράξεις ντροπῆς, μέ ἀντάλλαγμα τήν ἐκμαίευση τῆς Συνταγματικῆς διάταξης, πού ἐπικύρωνε καί ἐπικάλυπτε τὰ δύο, ὄντως παρωχημένα καί ἀνενεργῆ, κείμενα, τό Συνοδικό Τόμο τοῦ 1850 καί τή Συνοδική Πράξη τοῦ 1928.

Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι καί οἱ δύο πλευρές ἀποφεύγουν, σέ τούτη τή φάση, νά ἐνημερώσουν τό λαό, μέ εἰλικρίνεια καί τιμιότητα, γιά τό πῶς ξεκίνησε ἡ ἐμπλοκή. Κρύβουν, μέ ἐπιμέλεια τήν κατασπλιωμένη ἱστορικὴ σελίδα. Προσπαθοῦν νά παρακάμψουν, μέ ἀδόκιμη μαεστρία, τὰ γεγονότα. Καί νά ἀποσιωπήσουν τήν ἐνοχή. Ὅμως, ὅσο καί ἂν οἱ ὑπεύθυνοι σιωποῦν καί μάχονται νά καρπωθοῦν ἀπό τήν κρίση ἢ νά τήν ἀποτρέψουν, τὰ γραπτά ντοκουμέντα μένουν. Καί, ἀκόμα καί μέσα ἀπό τὰ ἀρχεϊκά ντουλάπια τους, κατακαῖνε τοὺς πρωταγωνιστές τῆς βρώμι-

κης συναλλαγής και καταπατητές της Κανονικής εκκλησιαστικής τάξης.

Τό ιστορικό.

Μέ πολλή συντομία θά δώσω τό ιστορικό.

Ὁ Σεραφείμ, γιά νά άνεβεῖ τά σκαλοπάτια τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, σέ συνεργασία μέ τό δικτάτορα Ἰωαννίδη, ὀργάνωσε ἕνα οἰκτρό πραξικόπημα, πού κομμάτισε τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί γκρέμισε κάθε ἠθικό καί Ἱεροκανονικό ὑποστήλωμα τῆς Συνοδικῆς εὐπρέπειας. Μέ μιά Συντακτική Πράξη, πού τήν ὑπαγόρευσε στό δικτατορικό καθεστῶς ὁ Σεραφείμ καί ὁ στενός κύκλος τῶν συναυτουργῶν του, χαρακτήρισε τήν πλειοψηφία τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀντικανονική καί τήν ἀπέκλεισε ἀπό τήν ἐκλογική Συνέλευση. Ἔτσι, περιορίσε τόν ἀριθμό τῶν ἐκλεκτόρων του σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε νά δημιουργηθεῖ πλαστή πλειοψηφία, ἱκανή νά τόν ἀναδείξει Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Στή συνέχεια, γιά νά ἐξασφαλίσαι τά ἀντικανονικά καί ἀνήκουστα καί ἀνήθικα «γενόμενα», μέ τή σύμπραξη τῆς κολοβωμένης πλειοψηφίας του, ἀπομάκρυνε, δίχως δικαστική κρίση καί δίχως τήν παραμικρή διαδικασία, δώδεκα Μητροπολίτες. Καί ἀνέβασε στούς θρόνους τους ρασοφόρους, πού ἦταν πρόθυμοι καί ἔτοιμοι νά ἐξαγοράσουν τήν προαγωγή τους μέ τήν ἀπόλυτη καί ἀνεπιφύλακτη εὐθυγράμμιση στίς προσταγές του. Νά καταπνίξουν τήν ἐλευθερία τῆς γνώμης. Καί νά χρησιμοποιήσουν τήν ψῆφο τους ὡς ἀποπληρωμή τῆς εὐεργεσίας.

Ἕνας ἀπό αὐτούς, πού ἔσπευσαν νά καρπωθοῦν ἀπό τήν κλοπή τῶν Μητροπολιτικῶν ἐδρῶν, ἦταν καί ὁ Χριστόδουλος. Δέχτηκε, ἤ, ὀρθότερα, πάλαιψε ἀπεγνωσμένα («έν μέση δικτατορία» καί μέ τά ὄπλα τῆς δικτατορίας) νά εἰσβάλει στή Μητρόπολη Δημητριάδος, ἔπειτα ἀπό τή βία καί χωρίς καμμία Κανονική διαδικασία ἀπομάκρυνση τοῦ Μητροπολίτη Ἡλίας.

Οἱ πράξεις αὐτές, πρωτόγνωρες στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, βρῆκαν μπροστά τους τήν καθολική ἀποδοκιμασία. Κλήρος καί λαός ἀντιστρατεύτηκαν καί τίς καταδίκασαν. Τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα ἔνοιωσε πικραμένο καί ἀπογοητευμένο, μέσα στή συρροή τῶν δολοπλοκιῶν καί στό ζοφερό κλίμα τῆς ἀνωμαλίας. Εἶδε τήν Ἐκκλησία του νά προδίδεται καί νά παραδίνεται στή γενική ἀποδοκιμασία. Καί ἄρχισε νά ἐκπέμπει, πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις τό σῆμα τοῦ κινδύνου.

Μιά χαρακτηριστική σημείωση. Ἀκόμα καί προτοῦ νά λήξει ἡ αἰχμαλωσία τῆς δικτατορίας καί ὁ αὐστηρός ἐλεγχος τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημέρωσης, ἡ κατακραυγή τοῦ λαοῦ ἐναντίον τῶν πραξικοπηματιῶν ρασοφόρων ἦταν τόσο ἔντονη καί δυναμική, πού ἀναγκάστηκαν οἱ πρωταῖτιοι νά μεθοδεύσουν πρόσθετα μέτρα ἐλέγχου καί φήμισης. Ὁ Σεραφείμ προσέφυγε στό φίλο του δικτάτορα καί ἐξασφάλισε τήν ἀπόλυτη ἀποσιώπηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν δρωμένων ἀπό τόν καθημερινό Τύπο, ἀπό τό κρατικό ραδιόφωνο καί ἀπό τήν ἐπίσης κρατική τηλεόραση. Μέ ἐγκύκλιό του, τό δικτατορικό Ὑπουργεῖο Τύπου ὑποχρέωσε τοὺς δημοσιογράφους νά μὴ δίνουν καμμία πληροφορία γιά τίς ἐνέργειες τοῦ Σε-

ραφειμικού συγκροτήματος και για τις αντιδράσεις, του λαϊκού Σώματος, που έφταναν στά γραφεία τους με έπιστολές ή με τηλεφωνήματα. Έτσι, η έννημέρωση μπήκε στο ψυγείο. Και η άσυνδοσία όργιασε.

Μετά την έκπνοή της δικτατορίας οι φιμωμένες συνειδήσεις έλευθερώθηκαν. Και έξερράγησαν. Οι δαμαρτυρίες σωρεύτηκαν στά γραφεία των φορέων της εξουσίας. Δημιούργησαν κύμα αποδοκιμασίας για τον έκκλησιαστικό δικτάτορα Σεραφείμ. Και η Κυβέρνηση, που προέκυψε από τις πρώτες, μεταδικτατορικές εκλογές, άρχισε να σκέφτεται την απομάκρυνση του άποτυχημένου Άρχιεπισκόπου από τό θρόνο των Άθηνών.

Εκείνη την ώρα ο Σεραφείμ ξνοιωσε να χάνεται τό έδαφος κάτω από τά πόδια του. Και ζήτησε, έναγώνια, συμπαράσταση και βοήθεια. Μεσολαβητές, για την απόσβεση των δυσμενών έντυπώσεων. Λόγους και κείμενα από τούς ισχυρούς, που θά τον παρουσίαζαν ως καταξιωμένο και ως ικανό να συνεχίσει την προεδρία των Διοικητικών Σωμάτων της Έκκλησίας.

Ένας μηχανισμός, ικανός και έπιδέξιος να τον ένισχύσει αποτελεσματικά, ήταν τό Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης. Ό λόγος του είχε είδικό βάρος έκκλησιαστικής έγκυρότητας. Και μπορούσε να έπηρεάσει θετικά τή μεταδικτατορική πολιτική μας ήγεςία. Άλλά και οι γνωριμίες του πατριαρχικού περιβάλλοντος ήταν χρήσιμες, κείνη τή στιγμή, υποβοηθητικές στην προσπάθεια δημιουργίας εύνοϊκού κλίματος μέσα στον κυβερνητικό σχηματι-

σμό, στό Κοινοβούλιο και στους βαρώνους του Τύπου.

Τό Πατριαρχείο δέν άρνήθηκε να καλύψει μέ τό μανδύα του κύρους του τό βρώμικο παιχνίδι του Σεραφείμ. Έπιφυλακτικό ίσαμε κείνη τή στιγμή, παραμέρισε τις έπιφυλάξεις του για τήν κατάλυση κάθε ιεροϋ και όσίου, για τήν ποδοπάτηση των Έρων Κανόνων της Όρθόδοξης Έκκλησίας, για τήν παρβίαση των θεμελιακών και παγκόσμια άποδεκτών κανόνων δικαίου. Και προθυμοποιήθηκε να προβεί σε δηλώσεις και σε πρωτοβουλίες, που θά στήριζαν τό Σεραφείμ στό θρόνο του και θά καταβαράθρωναν εκείνους, που επέμεναν να διαμαρτύρονται και να ζητούν τήν άποκατάσταση του κύρους των Έρων Κανόνων και της έκκλησιαστικής τάξης. Ζήτησε, όμως, αντίλλαγμα. Για να κάνει αυτή τή στροφή και να έπιδοθεϊ στην αποενοχοποίηση του άρχιεπισκοπικού προσώπου, άπαίτησε να συγκατατεθεϊ και να κινηθεϊ δραστήρια ο Σεραφείμ και η Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος, ώστε να περιληφθεϊ στό «υπό σύνταξη» νέο Σύνταγμα της χώρας διάταξη, που να καλύπτει τον Πατριαρχικό Τόμο του 1950 και τήν Πατριαρχική Πράξη του 1928.

Πρέπει να σημειωθεϊ και να υπογραμμιστεϊ, ότι τά δυό αυτά πατριαρχικά έγγραφα, από τότε, που έκδόθηκαν, ίσαμε τό 1975 δέν καλύφθηκαν μέ τή Συνταγματική έπικύρωση. Ό Τόμος, που παραχωρούσε τό Αυτόκέφαλο στην Έκκλησία της Ελλάδος έκδόθηκε τό 1850. Από τό 1850 ίσαμε τό 1975 διέρευσαν 125 όλόκληρα χρόνια. Και κανένας Άρχιεπίσκοπος και καμμιά Σύνοδος δέ διανοήθηκε να ζητήσει από τήν Πολιτεία τή Συνταγματική έπικύρωση.

Κατά τήν περίοδο του Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, οἱ Φαναριῶτες ἔκαναν ἕντονα διαβήματα πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή. Ἀλλά ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔμεινε ἄκαμπτος. Πρῶτος ὁ Σεραφεῖμ ἔσκυψε καί προσκύνησε. Ὑποσχέθηκε, πὼς θά κάνει ὅ,τι περνάει ἀπὸ τὸ χέρι του, γιὰ νά ἱκανοποιήσει τὴ Φαναριώτικη ἐπιθυμία.

Τὸ ἴδιο ἴσχυσε καί μέ τήν Πατριαρχική Πράξη τοῦ 1928. Στά 47 χρόνια, πού μεσολάβησαν, ἡ Πράξη αὐτή δέν πῆρε τὴ Συνταγματική κάλυψη. Ἐμεινε ἕνα κείμενο συμφωνίας μεταξύ τῶν δυὸ ἐκκλησιαστικῶν διοικήσεων, πού, στό μεταξύ, εἶχε ἀτονήσει. Ἀλλά, ὁ καθένας μπορεῖ νά συμπεράνει, ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμή, πού τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος περιέλαβε διάταξη ἐπικυρωτική τῶν δυὸ αὐτῶν κειμένων, ἡ συνολικὴ ἐφαρμογὴ τους ἔγινε ὑποχρεωτική.

Καί μιά ἄλλη παρατήρηση. Τὴν ἐποχή, πού στηνόταν ἡ ἀνίερη αὐτὴ συναλλαγὴ, ὁ Χριστόδουλος ἦταν ἤδη Μητροπολίτης. Ἀντικανονικὸς καί ἐπίορκος. Πάντως ἦταν Μητροπολίτης. Καί δέν ὕψωσε τὸ ἀνάστημά του νά διαμαρτυρηθεῖ. Δέ φώναξε, πὼς ἡ ἐπικύρωση τῶν δυὸ Πατριαρχικῶν κειμένων ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος θά υποβάθμιζε τὴν ἐλληνικὴ Ἐκκλησία στὴν τάξη τῆς ἐξαρτημένης καί θά τὴν ἔκανε Ἐκκλησία ὑποτελή. Βέβαια, ἀντικανονικός, ὅπως ἦταν, ζοῦσε καθημερινὰ μέ τὸ φόβο, πὼς, κάποια μέρα, μπορεῖ νά ἐπανέλθει ὁ Κανονικὸς Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἡλίας καί αὐτός νά βρεθεῖ στὰ «ἀζήτητα». Καί ὄχι μόνο στή φάση, πού γίνονταν οἱ διαβουλεύσεις γιὰ τὴν ἐπικύρωση τῶν Πατριαρχικῶν κειμένων, δέν ἀντέδρασε, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ σημαδιακὴ χρονολογία τοῦ 1975, ἴσαμε

τὸ 1998, ἐπὶ 23 συναπτά ἔτη, δέν ἔβγαλε ἄχνα γιὰ τὴν ὑποτελεία, στὴν ὁποία ἔρριξαν τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οἱ Συνταγματικές ἐπικυρώσεις. Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τοὺς Πατριάρχες, τὸ Δημήτριο καί τὸ Βαρθολομαῖο, ξεσκόνιζε τὰ ὠμόφρορά τους καί καλλιεργοῦσε τὴν εὐνοια, πού θά τὸν ὑποβοηθοῦσε στὴν ἀναρρίχησή του στοὺς θρόνους τῶν Ἀθηνῶν.

Τὴν ὑποτελεία τὴν ἀνακάλυψε καί τὴ φοβήθηκε, μέ καθυστέρηση 23 ἐτῶν. Ὅταν ἐπιχείρησε νά ἀναδείξει τὸν ἑαυτό του «πρῶτο» καί «κυρίαρχο» καί «αὐθέντη» στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Τότε εἶδε τὸ Βαρθολομαῖο νά σκυθρωπάζει καί νά βρυχᾶται. Καί ἄρχισε νά ἐπιχειρηματολογεῖ ἄστοχα καί ἀνέντιμα, ἀποσιωπώντας τὰ γεγονότα τοῦ 1975, πὼς ὁ Τόμος καί ἡ Πράξη εἶχαν ἀτονήσει ἤδη ἀπὸ τὸ 1929.

Ὁ ἀρχιτέκτονας τῆς ἀνωμαλίας.

Ἐχει ἐνδιαφέρον καί πρέπει νά ὑπογραμμιστεῖ, ὅτι τὸ Κυβερνητικὸ σχέδιο τοῦ Συντάγματος τοῦ 1975, πού παρυσιάστηκε στὴν ἀρμόδια Ἐπιτροπὴ, γιὰ μελέτη καί γιὰ ἔγκριση, δέν περιεῖχε διάταξη ἐπικυρωτικὴ τῶν δυὸ Πατριαρχικῶν κειμένων. Κατὰ τὴ διαδικασία ἐπεξεργασίας του, ὅμως, μπῆκε στὴ μέση ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί, μέ δικὴ της πρόταση, ζήτησε νά προστεθεῖ παράγραφος, πού νά καλύπτει Συνταγματικὰ τὸν Τόμο καί τὴν Πράξη καί νά ὑποχρεώνει τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση νά συμμορφώνεται πρὸς τίς διατάξεις τους.

Μέ τὴν παρέμβαση αὐτή, ἡ τότε ἡγε-

σία της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος εξελίχθηκε σέ ἀρχιτέκτονα της ἀνωμαλίας καί σέ πυροκροτητή της κρίσης, πού ἀπειλεῖ σήμερα τήν ἐνότητα καί της 'Εκκλησίας καί τοῦ ἔθνους.

Ἄν θά ἤθελα νά σηματοδοτήσω μέ λαϊκή ἐκφραση τή σημερινή κρίση καί κάτω ἀπό τίς ἐντυπώσεις, πού ἀφήνει σέ ὅλους μας ἡ σημερινή κόντρα, θά ἔλεγα, πώς ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος καί ὅλοι οἱ τότε Μητροπολίτες της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος ἐβγαλαν μόνοι τους τὰ μάτια τους. Ζήτησαν, μέ δική τους ἀπόφαση καί μέ δικό τους ἔγγραφο καί τό πέτυχαν, νά περαστεῖ ἡ θηλειά της ὑποτέλει-ας στό λαιμό τους καί στό λαιμό ὁλόκληρης της ἑλληνικῆς 'Εκκλησίας καί νά περιοριστεῖ ἡ ἐλευθερία ἀσκησης της Συνοδικῆς διοίκησης.

Στό περιοδικό 'Εκκλησία, στό ἐπίσημο αὐτό ὄργανο της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος καί στό φύλλο της 15ης Φεβρουαρίου τοῦ 1975, της ἐποχῆς, δηλαδή, πού βρισκόταν σέ κρίσιμη ἔνταση ἡ συναλλαγή, συναντᾶμε, σέ δίστηλη καταχώρηση, ἕνα συγκριτικό πῖνακα.

Στή μιὰ στήλη δημοσιεύεται τό ἄρθρο τοῦ Συντάγματος, πού ἀναφέρεται στήν ἐπικρατοῦσα θρησκεία, δηλαδή στήν Ὁρθόδοξη 'Εκκλησία καί στόν τρόπο, πού ἀσκεῖται ἡ διοίκησή της, ὅπως τό εἶχαν διαμορφώσει οἱ ἐντεταλμένοι συντάκτες της Πολιτείας. Στό κείμενο αὐτό δέν ἀναφέρεται τίποτα γιά τόν Πατριαρχικό Τόμο καί γιά τήν Πατριαρχική Πράξη.

Στή διπλανή στήλη δημοσιεύεται ἡ πρόταση, πού ἔκανε ἡ Ἱερά Σύνοδος, γιά τή συμπλήρωση καί τή βελτίωση τοῦ ἁρθρου. Καί ἐκεῖ βρίσκει ὁ ἀναγνώστης, γιά πρώτη φορά, τήν κάλυψη τῶν δυό Πατριαρχικῶν κειμένων.

Καί τή βρίσκει τυπωμένη μέ ἀραιὰ γράμματα, προφανῶς, γιά νά δοθεῖ ἔμφαση στή Συνοδική πρωτοβουλία καί νά ἱκανοποιηθεῖ τό Φανάρι. Γράφεται: *Ἡ 'Εκκλησία «εἶναι αὐτοκέφαλος, ἀσκοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης 'Εκκλησίας τὰ κυριαρχικά αὐτῆς δικαιώματα καί διοικεῖται ὑπό της Ἱερᾶς Συνόδου της Ἱεραρχίας καί της ἐκπροσωπούσης ταύτην Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ὁ Πατριαρχικός Τόμος τοῦ 1850 καί ἡ Πατριαρχική καί Συνοδική Πράξις τοῦ 1928 ὀρίζουν».* (Δεῖτε φωτοτυπία στή σελ. 8).

Τό πατριαρχικό μπαξίσι.

Ὡστόσο, ὁ τόμος αὐτός τοῦ ἐπίσημου ὀργάνου της 'Εκκλησίας ἔχει νά μᾶς ἀποκαλύψει καί ἄλλα μυστικά. Νά μᾶς παρουσιάσει καινούργιες παρτίδες τοῦ παιχνιδιοῦ, ἐξ ἴσου βρώμικες καί ἀντιεκκλησιαστικές, πού σπιλῶνουν καί τό Φανάρι καί τήν Ἀθήνα.

Στή χρονική περίοδο, ἀπό τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1975, ἴσαμε τόν Ὀκτώβριο, τό Σύνταγμα ἐτοιμάστηκε καί ψηφίστηκε ἀπό τή Βουλή τῶν Ἑλλήνων. Τό Πατριαρχεῖο θεώρησε πώς κατήγαγε νίκη. Ὑστερα ἀπό 125 χρόνια κατάφερε νά προσδώσει στίς ἀποφάσεις του καί στίς ἀπαιτήσεις του κύρος Συνταγματικό. Ὁ Σεραφεῖμ, πάλι καί ἡ Σύνοδος τῶν Ἀθηνῶν ἔνοιωσαν δυνατοί, γιατί ἐξασφάλισαν τήν Πατριαρχική εὐνοία.

Μετά τήν τελική ψήφιση τοῦ Συντάγματος καί τήν ἱκανοποίηση τοῦ αἰτήματος τοῦ Φαναρίου, στό τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ περιοδικοῦ «'Εκκλησία» δημοσιεύεται δήλωση τοῦ τότε

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ὡς ἔχουν ἐν τῷ Σχεδίῳ Συντάγματος

Ὡς διαμορφοῦνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἑλλείπει

ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΙΑΙΡΕΤΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ

Ἄρθρον 4

Ἄρθρον 1

1. Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἠνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Τηρεῖ ἀπαρασλεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις. Εἶναι αὐτοκέφαλος, ἀσκοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἱερᾶς συνόδου Ἀρχιερέων, ὡς νόμος ὁρίζει.

1. Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἠνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Τηρεῖ ἀπαρασλεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις. Εἶναι αὐτοκέφαλος, ἀσκοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης Ἐκκλησίας τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα καὶ διοικεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς ἐκπροσωποῦσης ταύτην Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος τοῦ 1850 καὶ ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις τοῦ 1928 ὁρίζον.

Στὴν παραπάνω φωτοτυπία τῆς σελίδας 65, τοῦ Τόμου τοῦ 1975 τοῦ περιοδικοῦ Ἐκκλησία, διαβάζει κανεὶς καθαρά τὴν πρόταση, πού ἔκανε τότε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἐπιτροπὴ σύνταξης τοῦ νέου Συντάγματος.

Στὴν ἄριστερή στήλῃ ἀναγράφεται ἡ διάταξη, ὅπως τὴν εἶχε διαμορφώσει ἡ συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ. Καί, στὴ δεξιά, ἡ πρόταση τῆς Ἐκκλησίας.

Πατριάρχη Δημητρίου, πού έκφράζει τήν άπεριορίστη χαρά του καί έπιδαψιλεύει τήν εύλογία του(!) στήν Έκκλησία τής Ελλάδος.

Γράφεται:

«Ο Παναγιώτατος Οίκουμενικός Πατριάρχης κ. Δημήτριος προέβη εἰς βαρυσημάντους δηλώσεις περί τῶν σχέσεων Οίκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ βαρυσημαντοὶ αὗται δηλώσεις ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ἐἵμαι εὐτυχής, ὅτι δύναμαι ἀμέσως νά διαπιστώσω ὅτι αἱ σχέσεις εἶναι ἄριστοι. Λέγων τοῦτο, ἐννοῶ, ὅτι εὐρίσκονται ἐντός τῶν πλαισίων τῆς κανονικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, τοῦ σεβασμοῦ τῶν διαγορευῶσεων τοῦ Τόμου τοῦ 1850 καί τῆς Πράξεως τοῦ 1928. Ἀλλ' ἐκτός καί πέραν τῶν πλαισίων τούτων, εὐρίσκονται ἐντός τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, ἐμπιστοσύνης καί ἐγκαρδιότητος, ὅπως ὑπαγορεύει νά εἶναι αἱ σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν τό ὀρθόδοξον ἡμῶν ἥθος. Ἀλλως τε ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου καί ἀγαπητοῦ ἡμῖν ἀδελφοῦ κ. Σεραφεῖμ ἀποτελεῖ διά τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον μίαν ἐγγύησιν διατηρήσεως τῶν σχέσεων καί τοῦ κλίματος τούτου. Ἰδιαζόντως τιμῶμεν τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ καί μετά προσοχῆς καί ἐκτιμήσεως παρακολουθοῦμεν τάς ὑπ' Αὐτοῦ καταβαλλομένας προσπάθειάς διά τήν ἀνασύνταξιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος"...».

Ὁ σημερινός ἀναγνώστης θά γελάει, ἂν δέν κουνάει τό κεφάλι του μελαγχολικά, ὅταν διαβάζει στήν πατριαρχική δήλωση, πῶς ὁ Σεραφεῖμ κατέβαλε προσπάθειες γιά τήν ἀνασύνταξη

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος. Τό Πατριαρχεῖο, ὅμως, ἐκείνη τή στιγμή δέν τό ἀπασχολοῦσε ἡ ἀνασύνταξη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος. Ἐκανε συναλλαγή. Ἐδωσε φούμαρα, ἐπαίνους καί πῆρε δικαιοδοσίες. Ἐξασφάλισε τήν ὑποτελεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος μέ τή Συνταγματική ἐπικύρωση συμφωνιῶν, πού εἶχαν πρό πολλοῦ ἀτονήσει.

Τά ὀφέλη τῆς ὑποτελείας.

Ἡ ἔκταση καί ἡ ποιότητα τῆς ὑποτελείας ψηλαφοῦνται στά κείμενα, πού δημοσιεύονται ἀμέσως μετά τήν πατριαρχική δήλωση. Καί δέν εἶναι οὔτε ἓνα, οὔτε δύο. Ἐξί ἐπιστήμονες, δύο καθηγητές τῆς Νομικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης, ἓνας καθηγητής τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, στή Θεολογική Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης, δύο Ἀθηναῖοι νομομαθεῖς καί ὁ Δικαστικός Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος παρακλήθηκαν ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ νά γνωμοδοτήσουν πάνω στό θέμα «τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καί πολιτείας ὡς αὗται διαμορφοῦνται ἔκ τε τοῦ πνεύματος καί τοῦ γράμματος τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νέου Συντάγματος».

Ἡ πρόκληση αὐτῶν τῶν γνωμοδοτήσεων εἶχε σκοπιμότητα. Οἱ διαχειριστές τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, πού τήν εἶχαν πάρει μέ τή βοήθεια τῶν τάνκς τοῦ δικτάτορα Ἰωαννίδη, ἤθελαν νά ἀποδείξουν, ἤ, νά πείσουν, ὅτι μετά τήν ψήφιση αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου, πού ἐπικυρώνει τόν Τόμο τοῦ 1850 καί ἐπισημοποιεῖ τήν ἀνεξαρτησία τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἡ Πολιτεία δέν ἔχει κανένα δικαίωμα νά παρέμβει καί νά διώξει τόν Ἰωαννιδογενή Ἀρχιεπίσκο-

πο. Καί, παράλληλα, ενδιαφέρονταν νά χαράξουν τή νέα τους γραμμή, προσδιορίζοντας μέχρι ποίου σημείου εἶναι ὑποχρεωμένη ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση νά σεβαστεῖ καί νά ἐφαρμόσει τίς δυό πατριαρχικές Πράξεις.

Στό πρῶτο ἐρώτημα οἱ γνωμοδοτήσεις εἶναι ὁμόφωνες. Ἐνθαρρύνουν τό Σεραφεῖμ, πῶς ὁ θρόνος του δέν πρόκειται νά κλονιστεῖ. Πῶς ἡ Πολιτεία δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τόν χαρακτηρίσει χουντικό καί νά τόν ἐξωπετάξει.

Στό δεύτερο ἐρώτημα, σχεδόν ὅλοι διαπιστώνουν ἀσάφεια στή σχετική Συνταγματική διάταξη, ἀλλά καταλήγουν, πῶς ἡ πρόθεση τοῦ νομοθέτη καί τό νόημα τῆς διάταξης, ἀναγκάζει τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νά συμμορφώνεται πάντοτε πρὸς ὅλες τίς διατάξεις τοῦ Τόμου τοῦ 1850 καί τῆς Πράξης τοῦ 1928.

Τά κείμενα τῶν γνωματεύσεων εἶναι τεράστια. Καλύπτουν 18 ὁλόκληρες, δίστηλες, σελίδες τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Καί δέν εἶναι δυνατό νά τίς μεταφέρω στό μικρό τοῦτο φύλλο. Γιά μιὰ περιληπτική ἐνημέρωση ἀντιγράφω δυό-τρία ἀποσπάσματα.

Ὁ Μητροπολίτης Τυάων Παντελεήμων γράφει:

«Εἰς τήν ὡς ἄνω σχετικήν παράγραφον τοῦ Συντάγματος, τήν ἀναφερομένην εἰς τήν τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου τοῦ 1850 καί τῆς Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ 1928, ὑπάρχει ἀσάφειά τις, κατά πόσον δηλαδή αὕτη ἀναφέρεται εἰς τήν τήρησιν πασῶν τῶν διατάξεων τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου καί τῆς Συνοδικῆς Πράξεως ἢ μόνον τῶν περί τοῦ τρόπου συγκροτήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ τρόπου διατυπώσεως

τῆς ἐπί μέρους παραγράφου ταύτης, τό Σύνταγμα κατοχυρώνει τό Αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπομένως καί τό περιεχόμενον, τήν ἔκτασιν καί τά ὅρια τοῦ αὐτοκεφάλου καί ταῦτα ὀρίζονται καί διαγράφονται ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Τόμῳ καί τῇ Συνοδικῇ Πράξει, διά τῶν ὁποίων τό Αὐτοκέφαλον ἐδόθη ὑπὸ τῆς ἐπί τοῦτω ἁρμοδίας ἐξουσίας εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Συνεπῶς ἡ τήρησις τῶν διατάξεων τοῦ Τόμου καί τῆς Πράξεως εἶναι ὑποχρεωτική καί ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρέπει νά ἐναρμονίζεται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου καί τῆς Συνοδικῆς Πράξεως.

Οἱ καθηγητές Ἀριστόβουλος Μάνεσης καί Κωνσταντῖνος Βαβοῦσκος γράφουν:

«...Ὡς πρὸς τό "αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" δέον νά σημειωθῇ, ὅτι ἡ τοιαύτη διατύπωσις δέν ἐκφράζει ἐπακριβῶς τήν σημερινήν νομικήν θέσιν τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, καί δὴ ὡς αὕτη προσδιορίζεται διά τῶν ἀμέσως ἐν συνεχείᾳ διατάξεων τοῦ ἐδ. γ' τῆς παρ. 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 3 Συντ. περί τηρήσεως τῶν διατάξεων τῆς Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ 1928. Διότι ἡ Πρᾶξις αὕτη ἐρείδεται ἐπὶ τῆς ρητῶς ἐκπεφρασμένης προϋποθέσεως, ὅτι αἱ δι' αὐτῆς ὑπαχθεῖσαι διοικητικῶς εἰς τήν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Μητροπόλεις τῶν ἀπελευθερωθεισῶν κατὰ τά ἔτη 1912-1913 καί 1916-1918 περιοχῶν, τῶν λεγομένων "Νέων Χωρῶν"... ἐξακολουθοῦν νά ἀνήκουν "κανονικῶς" εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον συναποτελοῦσαι μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν Ἐκκλησίαν

τῆς Ἑλλάδος"... Εἶναι πάντως βέβαιον, ὅτι διὰ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος διατυπώσεως ὁ συντακτικός νομοθέτης δέν ἠθέλησε νά καθιερώσῃ τό Αὐτοκέφαλον τῆς ἐν γένει Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτοι καί κατὰ τό σκέλος τῶν Μητροπόλεων τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου...». «Δοθέντος ὅτι ὁ σκοπός οὗτος, εἰς ὃν βασικῶς ἀπέβλεψεν ὁ συντακτικός νομοθέτης, ἐξυπηρετεῖται λυσιτελεστερον διὰ τῆς τηρήσεως τῶν διατάξεων τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου τοῦ 1850 καί τῆς Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ 1928 τῶν ἀφορωσῶν ὄχι μόνον εἰς τήν συγκρότησιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλ' εἰς τήν ἐν γένει διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, φρονοῦμεν ὅτι, καί εἰς ἣν τυχόν περίπτωσιν δέν ἐθεωρεῖτο σαφές τό γράμμα τῆς διατάξεως τοῦ ἐδ. γ' παρ. 1, ἄρθρ. 3 τοῦ Συντάγματος, αὕτη τελεολογικῶς ἐρμηνευομένη, ἔχει τήν ἔννοιαν ὅτι ἡ αὐτόθι διὰ τοῦ ὅρου "τηρουμένων τῶν διατάξεων" ἀναφορά εἰς τὰ πατριαρχικά κείμενα δέν ἀνάγεται μόνον καί δέν ἐξαντλεῖται εἰς τό εἰδικόν θέμα τοῦ φορέως τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας-ἡτοιῶς συγκροτουμένου κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης καί κατ' ἴσον ἀριθμόν ἀρχιερέων ἐκ τῶν περιοχῶν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῶν περιοχῶν τοῦ κλίματος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου-ἀλλ' ἐκτείνεται εἰς τοὺς κανόνες τῶν, δι' ὧν ρυθμίζονται ἐν γένει τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέον ὅπως διοικῆται, κατὰ βάσιν, ὡς τὰ μνημονευθέντα πατριαρχικά κείμενα ὀρίζουν...».

Ὁ δικαστικός Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Θεοφάνης Θεωδωρακόπουλος γράφει: «Ἡ κύρωσις

ὑπὸ τοῦ νέου Συντάγματος τῶν δύο τούτων Πατριαρχικῶν κειμένων κατέστησε ταῦτα συνταγματικά κείμενα, τὰ ὅποια καί δεσμεύουν τόν κοινόν νομοθέτην, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ θέματα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἅτινα πλέον θά ρυθμίζωνται συμφώνως πρὸς τήν διατύπωσιν τοῦ Τόμου τοῦ ἔτους 1850 "κατὰ τοὺς Θεῖους καί Ἱερούς Κανόνες, ἐλευθέρως καί ἀκωλύτως ἀπὸ πάσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως"...».

Οἱ ἐκτιμήσεις αὐτές, τό ἐπαναλαμβάνω καί τό υπογραμμίζω, βρίσκονται δημοσιευμένες στό ἐπίσημο δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί γιὰ νά ἔχουν δημοσιευθεῖ ἐκεῖ, σημαίνει, ὅτι ἔχουν τύχει τῆς γενικῆς ἀποδοχῆς. Ὅτι ὅλοι οἱ Ἱεράρχες, πού μετεῖχαν ἐκείνη τήν ὥρα στὰ διοικητικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας, τίς εἶχαν μελετήσει καί τίς εἶχαν ἐγκρίνει.

Ἄν κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς εἶχε πρόβλημα συνείδησης, ἂν δέν ἀποδεχόταν τό καθεστῶς τῆς ὑποτέλειας, θά εἶχε βγεῖ στή δημοσιότητα καί θά εἶχε διαμαρτυρηθεῖ ἔντονα. Θά εἶχε διαχωρίσεις τίς εὐθύνες τοῦ ἀπὸ τήν πλειοψηφία, πού ἀποτόλμησε νά ξεπουλήσῃ καί τό αὐτοκέφαλο καί τήν αὐτοτέλεια.

Τό γεγονός εἶναι, ὅτι δέν ὑπάρχει καμμιὰ τέτοια δήλωση-διαμαρτυρία. Οὔτε ὁ Χριστόδουλος, πού ἦταν τότε Μητροπολίτης καί μάλιστα λαλίστατος, ἐνημέρωσε τό λαό γιὰ τήν πονηρὴ συναλλαγή καί τήν ἀντιεκκλησιαστικὴ συμπαιγνία.

Ἡ ἀπατηλὴ δημοσιογραφία.

Ὅπως διαπιστώνει ὁ ἀναγνώστης μας, ἡ ἐπικύρωση τῶν δύο πατριαρχι-

κῶν κειμένων ἀπό τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τό 1975, δημιούργησε ἕνα νέο *status quo*. Μιά νέα κατάσταση, πού δέν μπορεῖ κανένας, μήτε ὁ κοινός νομοθέτης, μήτε οἱ φορεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, νά τήν παραβιάσουν.

Καί ἐνῶ ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, οἱ «διατεταγμένοι» ὑποστηρικτές τῶν ἀπόψεων Χριστόδουλου, ἀκόμα καί σήμερα, μετὰ τό ξέσπασμα τῆς τρομερῆς κρίσης, δέν κάνουν καμμιά ἀναφορά στή σχετική Συνταγματική διάταξη. Μιλοῦν γιά τίς συμφωνίες τοῦ 1928 καί γιά τήν ἀλληλογραφία τοῦ 1929, πού χαλάρωσε λίγο τά δεσμά τῆς Πράξης τοῦ 1928, ἀλλά δέν μιλοῦν καθόλου γιά τή Συνταγματική κάλυψη τοῦ 1975, πού ὡς μεταγενέστερη καί ὡς ὑπέρτερου, ἀπόλυτου κύρους, ἀκύρωσε κάθε προγενέστερη ρύθμιση καί ἐπέβαλε τήν καθολική τήρηση τῶν διατάξεων τοῦ Τόμου καί τῆς Πράξης.

Ἡ σιωπή αὐτή, προφανῶς, εἶναι ἔνοχη. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Χριστόδουλου προβάλλουν στήν ἐξέδρα τῆς δημόσιας πληροφόρησης, στήν ἐφημερίδα ἢ στήν τηλεόραση καί κρύβουν τή μεταγενέστερη, Συνταγματική ρύθμιση, κάνουν ἀπάτη. Στό ὄνομα τοῦ προκαθήμενου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξαπατοῦν τό λαό σκιαγραφώντας μία ἐντελῶς πλαστή εἰκόνα τῆς πραγματικότητας.

Ἐντελῶς παραπλανητική καί (θά τήν ὀνόμαζα) καί παιδαριώδης εἶναι καί ἡ ἐπίμονη προσπάθεια τοῦ ἐξαρτημένου ἀπό τό μανίκι τοῦ Χριστόδουλου δημοσιογράφου, νά ἐπιρρίψει τίς εὐθύνες τῆς σημερινῆς «κόντρας» στούς κυβερνητικούς παράγοντες. Μέ μία ἀνήθικη ἐξόρμηση ἐκμετάλλευσης τοῦ προε-

κλογικοῦ κλίματος, ὁ δημοσιογράφος τῆς καμαρίλας τονίζει καί ξανατονίζει, πῶς ἡ κυβέρνηση ἔχει ὑποχρέωση νά ἀναμιχτεῖ καί νά ἀναχαιτίσει τήν πατριαρχική βουλιμία, πρὶν ἡ ἀντιπαράθεση νά ἐξελιχτεῖ σέ ἐθνική συμφορά.

Ἄλλά ποιά εἶναι ἡ νομική καί ἠθική δεοντολογία, πού δεσμεύει τήν κυβέρνηση σέ ἀνάμιξη καί τήν ὑποχρεώνει νά συνταχτεῖ μέ τήν ἀποψη τοῦ Χριστόδουλου, κατακεραυνώνοντας, δίχως ἐλαφρυντικά, τή Φαναριώτικη ἑπαλξη;

Ἡ Συνταγματική κάλυψη τῶν πατριαρχικῶν κειμένων, δέν εἶναι ἔργο τῆς Πολιτείας. Ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση τή ζήτησε, ἢ, ἀκριβέστερα, τήν ἀπαίτησε. Καί ἡ ἀπαίτησή της ἱκανοποιήθηκε ἀπό τήν τότε πολιτική ἡγεσία. Τώρα, μέ ποῖο τρόπο νά παρέμβει ἡ Πολιτεία; Νά ἀλλάξει τό Σύνταγμα; Δέν ἔχει τό δικαίωμα αὐτή τή στιγμή νά δρομολογήσει ἀναθεώρηση. Νά παραβεῖ τίς Συνταγματικές ἐπιταγές καί νά ἐνεργήσει πρὸς τήν ἀντίθετη κατεύθυνση; Θά κατηγορηθεῖ γιά παραβίαση τοῦ Συντάγματος. Νά διατάξει τόν Πατριάρχη νά καταθέσει τά ὄπλα καί νά ἀνοίξει τό δρόμο στίς φιλοδοξίες τοῦ Χριστόδουλου; Ὁ Πατριάρχης δέν ἀποτελεῖ ἐξάρτημα στό μηχανισμό τῆς ἐλληνικῆς Πολιτείας. Καί ἔχει τή δυνατότητα καί τό δικαίωμα νά προσφύγει σέ Δικαστήρια καί σέ Διεθνεῖς ὀργανισμούς καί νά ἀνατρέψει τίς ἀντισυνταγματικές μεθοδεύσεις.

Ἡ μετατόπιση τῆς εὐθύνης, ἀπό τοὺς ἀρχιεπισκοπικούς ὤμους στήν πλάτη τῶν κυβερνητικῶν παραγόντων φανερώνει τή δεινὴ θέση, στήν ὁποία ἔχουν περιέλθει οἱ μιτροφόροι πρωτεργάτες τῆς αἰσχρῆς διαπλοκῆς τοῦ 1975.

Χρυσοστομικὲς ἐπισημάνσεις.

Οὐδένα δέδοικα ὥς τοὺς ἐπισκόπους...

«Οὐδένα γὰρ λοιπὸν δέδοικα ὥς τοὺς ἐπισκόπους πλὴν ὀλίγων». (Ἐπιστολὴ πρὸς Ὀλυμπιάδα 9).

(Κανένα λοιπὸν δὲν ἔχω φοβηθεῖ τόσο, ὅσο τοὺς ἐπισκόπους, ἐκτὸς ἀπὸ λίγους).

Λόγος βαρὺς ἐνὸς ἐπισκόπου γιὰ τοὺς συνεπισκόπους του. Διατυπώνεται ἀπὸ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, τὸν καιρό, πὺ βρισκόταν στὸν τόπο τῆς ἐξορίας του, τὴν Κουκουσό, σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὴν ἀγαπημένη του διακόνισσα Ὀλυμπιάδα. Οἱ νωπὲς ἐμπειρίες του, ἀκραῖες σὲ σκληρότητα, παρὰ λίγο νὰ τοῦ στοιχίσουν καὶ τὴν ἴδια του τὴ ζωή. Ὑπαίτιος αὐτῆς τῆς σκληρῆς ἐμπειρίας ἦταν ὁ τελευταῖος, μεταξὺ τῶν πολλῶν, διώκτης του, ὁ ἐπίσκοπος Και-

σαρείας Φαρέτριος. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸν τελευταῖο, ἀπροσδόκητο, διωγμό, ἀπὸ τὸ ἥσυχο χωριό, τὴν Κουκουσό, γράφει στὴν Ὀλυμπιάδα καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάσει. Καὶ τῆς λέει: *Οἱ Ἰσαυροὶ ἐπέστρεψαν στὴ χώρα τους. Ὁ κυβερνήτης ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ εἴμαστε σὲ πολὺ περισσότερη ἀσφάλεια ἐδῶ ἀπὸ ὅ,τι στὴν Καισάρεια. Κανένα λοιπὸν δὲν ἔχω φοβηθεῖ τόσο ὅσο τοὺς ἐπισκόπους, ἐκτὸς ἀπὸ λίγους.*

Μᾶς προξενεῖ ἐντύπωση ἡ συνάφεια τοῦ λόγου τοῦ ἱεροῦ Πατέρα. Τὸ γεγονός, ὅτι ἀποτραβήχτηκαν οἱ Ἰσαυροὶ δημιούργησε μιὰ ἀσφάλεια στὴν ψυχὴ του. Ἐδιῶξε τὸν φόβο του. Ὁ φόβος ὅμως ἀπὸ τὴ θηριωδία τῶν συνεπισκόπων διωκτῶν του δὲν μποροῦσε νὰ ὑποχωρήσει. Εἶχε γίνει μόνιμη πηγὴ ἀγωνίας καὶ θλίψης. Ἡ καθολικότητα στὴν ἔκφρασή του, τρομάζει. Δὲν λείει φοβᾶμαι κάποιους ἐπισκόπους. Ἀλλά μιλάει γενικά, γιὰ τὴν πλειονότητα. Σχεδὸν γιὰ τὸ σύνολο. Δὲν ἔχω φοβηθεῖ τίποτα καὶ τόσο πολὺ, ὅσο τοὺς ἐπισκόπους, γρά-

Αὐτὴ τὴ στιγμή οἱ δυὸ Ἐκκλησίες, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Βοσπόρου καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν, αὐτοδιασύρονται. Ἡ αὐτοαποκαλούμενη «πρωτόθρονη» ἐκτίθεται, γιατί προσπάθησε νὰ ἐξαγοράσει προνόμια καὶ δικαιοδοσίες ἐπιδοτώντας τὴν φαυλότητα καὶ τὴ διαφθορά τοῦ τότε ἑλληνικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος. Καὶ ἡ Ἀθήνα, δηλαδή ὁ Χριστόδουλος, κρίνεται ἔνοχος

καὶ ἐπιόρκος, γιατί, σὲ συνεργασία μὲ τὸν τότε προκαθήμενο καὶ τοὺς πρωτεργάτες τῆς τότε ἀνωμαλίας ξεπούλησε τὴν αὐτοτέλεια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴ δυνατότητα νὰ πρωτοπορήσει στὸν ἐνωμένο Εὐρωπαϊκὸ χῶρο.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

φει. Μὲ τὴν προσθήκη τῆς ἐξαίρεσης: «πλὴν ὀλίγων». Ἐμπιστευόταν μόνο σὲ μιὰ μικρὴ μειονότητα. Στους λίγους. Στους συνειδητοποιημένους ἀγίους. Γνώριζε ὅτι ἀπὸ αὐτοὺς μόνο δὲν κινδυνεύει. Τὴν πλειονότητα τῶν ἐπισκόπων τὴν εἶχε καταφοβηθεῖ.

Ἱστορικὴ ἔμεινε ἡ ἔκφραση τοῦ Χρυσοστόμου «οὐδὲν δέδοικα ὡς τοὺς ἐπισκόπους». Ἐχει ἰδιαίτερη βαρύτητα, καθὼς προφέρεται ἀπὸ ἓνα τόσο μεγάλο Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἔχει σχολιαστεῖ μὲ πολλοὺς τρόπους.

Ὅποιος ἔχει διαβάσει τὰ ἔργα του μπορεῖ νὰ προσμετρήσει τὴ φιλόσοφον διάθεση, μὲ τὴν ὁποία εἶχε μάθει νὰ ἀντιμετωπίζει ὅλους τοὺς κινδύνους. Τοὺς ἐξωτερικοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πνευματικοὺς.

Στὴν Ὁμιλία του «Ὅτι τὸν ἑαυτὸν μὴ ἀδικοῦντα οὐδεὶς παραβλάψαι δύναται» ἀναλύει μιὰ βασικὴ ἀρχὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς, πού ὁ ἴδιος τὴν εἶχε κάνει πεποίθηση καὶ πράξη. Ὅτι δηλαδὴ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ παραβλάψει αὐτόν, πού δὲν ἀδικεῖ μόνος του τὸν ἑαυτό του.

Καὶ πῶς ἀδικοῦμε ἐμεῖς τὸν ἑαυτό μας; Ὅταν τὸν ρίχνουμε στὶς ἀμαρτίες. Ὁ μοναδικὸς του φόβος, λοιπόν, ἦταν ἡ πτώση στὴν ἀμαρτία. Αὐτὸ εἶναι τὸ μοναδικὸ ὀλισθημα, πού μπορεῖ νὰ βλάψει καὶ νὰ ὀδηγήσει στὴν καταστροφή τὸν ἄνθρωπο. Καὶ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ στὴν αἰωνιότητα. Οἱ ἐξωτερικὲς ἐπιδρομὲς, οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροί, οἱ «ἐξωθεν» πειρασμοί, πού ξεσποῦν πάνω στὸν ἄνθρωπο, ἀδυνατοῦν νὰ τὸν παραβλάψουν. Καὶ γι'αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τοὺς φοβᾶται.

Ὁ ἴδιος, ἐνισχυμένος πάντα μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἔμενε ἀτρόμητος ἀπέναντι

σὲ ὑψηλὰ ἱστάμενα πρόσωπα, κατὰ τὶς μείζονες κρίσεις, πού ἀντιμετώπισε στὴ Βασιλεύουσα. Γνώριζε, ὅτι οὔτε κι αὐτοὶ μπορούσαν νὰ τὸν παραβλάψουν οὐσιαστικά. Καὶ ἔμενε ἀνεπηρέαστος. Εὐθὺς καὶ ἄφοβος μπροστὰ στὸ βασιλὶα Ἀρκάδιο, πού πάντα δίσταζε, ὅταν οἱ γύρω του τὸν ἔσπρωχναν νὰ πάρει δυσμενεῖς ἀποφάσεις ἐναντίον του, γιὰτὶ ἔβλεπε στὸ πρόσωπό του μιὰ ἰσχυρὴ θρησκευτικὴ προσωπικότητα, ἀξιοπρεπὴ καὶ ἀξιοσέβαστη. Ἀκέραιος, ὅταν μὲ παρρησία ἤλεγχε τὴν ἀσεβῆ βασιλίτσα Εὐδοξία καὶ τὸ διεφθαρμένο περιβάλλον της. Θαρραλέος, ὅταν ἤλεγξε τὸν πατρίκιον Εὐτρόπιο, πού πῆγε νὰ καταλύσει τὸ ἄσυλο τοῦ Ναοῦ. Ἀλλά, ἐξ ἴσου ἄτρομος καὶ δίκαιος, ὅταν, ἀργότερα, τὸν προστάτευε, τότε, πού ἔπεσε στὴ δυσμενεία τοῦ παλατιοῦ καὶ κινδύνεφε ἡ ἴδια ἡ ζωὴ του. Πάντοτε ἔβρισκε ὁ γενναῖος Χρυσόστομος τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμη νὰ ἀντιπαρατάσσεται στὶς ἀπειλές, πού προέρχονταν ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῶν ἡμερῶν του. Ἀκόμα καὶ τὴν ὁμάδα τῶν ἐπισκόπων, τῶν ὑποτακτικῶν στὸν Ἀλεξανδρείας Θεόφιλο, οἱ ὁποῖοι συνεργάστηκαν μὲ τοὺς ἐπισκόπους, τοὺς εὐθυγραμμισμένους μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ παλατιοῦ, πού ἦταν οἱ κύριοι μοχλοὶ τῆς ἀνωμαλίας στὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα τῆς Κωνσταντινούπολης, τὴν ἀντιμετώπισε μὲ θάρρος καὶ θαυμαστὴ ἀποφασιστικότητα. Δὲν κάμφθηκε μπροστὰ στὶς δολοπλοκίες, στὶς μηχανορραφίες, στὶς συκοφαντίες καὶ στὶς ψεύτικες κατηγορίες, πού ἐκτοξεύτηκαν ἐναντίον του. Ἐμεινε βέβαιος, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ μανία, πού ἐκδηλωνόταν ἐναντίον του ἀπὸ τὴ φατρία αὐτῆς τῶν ἐπισκόπων, δὲν μπορούσε νὰ τὸν παραβλάψει στὸ παραμικρό. Καὶ

πάντα πρόσεχε μόνο να βαδίζει την όδο της αγιότητας, για να όχυρώνεται πνευματικά από τους έξωτερικούς έχθρους και από τους έσωτερικούς πειρασμούς.

Τώρα, εξόριστος στην απομακρυσμένη Κουκουσό βλέποντας την πικρή πραγματικότητα της διωκτικής μανίας των συνεπισκόπων του, αυτή ή τόσο φιλόσοφη ψυχή έρχεται να εκφράσει την τόσο συγκλονιστική διαπίστωση: Δεν έχω φοβηθεί τίποτα τόσο πολύ, όσο τους επισκόπους, εκτός από λίγους.

Τὰ είκοσι έννέα χρόνια του έκκλησιαστικού προβλήματος, πού σέρνεται στην έλληνική Έκκλησία, με τὸ πλῆθος των παράνομων και αντικανονικών ενεργειών εις βάρος των δώδεκα Μητροπολιτών, ίσως να φέρνει στὰ χείλη των έναπομεινάντων τὸν ἴδιο ιστορικό λόγο του ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Τίποτα δὲν έχω φοβηθεί τόσο ὅσο τους επισκόπους.

Τί να ἐπισημάνει κανείς από αὐτὸ τὸ ιστορικό τῆς ντροπῆς πού ἀπαιτεῖ τόμους ὀλόκληρους για να καταγραφεῖ; Τὰ γεγονότα, στὰ ὁποῖα πρωτοστάτησαν και πρωτοστατοῦν, ἀκόμα και σήμερα, ἐπίσκοποι, με μοναδικὸ στόχο τὴν ἀποπομπή και τὴν τελική ἐξόντωση ἀδελφῶν τους ἐπισκόπων! Χωρίς δίχη έκκλησιαστική. Σὲ συνεργασία και σὲ σύμπραξη με ἄθεους τοῦ κοινωνικοῦ χώρου. Με ἀτέλειωτες παραβάσεις των Κανόνων τῆς Έκκλησίας και των Νόμων τοῦ Κράτους. Με συνεχεῖς ἀποφάσεις, για να κλείσουν και να ἀσφαλίσουν τὴν πόρτα τῆς ἐπιστροφῆς των ἐκτοπισμένων Μητροπολιτών στην Μητρόπολή τους. Με σκοτεινές συναλλαγές με ἄλλους ἐπισκόπους, για να ἐπιτύχουν τὴν πλειοψηφία στὰ διοι-

κητικά σώματα τῆς Έκκλησίας και ἔτσι να μποροῦν να παίρνουν τὶς ἐπιλήψιμες ἀποφάσεις. Με ἐπανειλημμένη ἐπιστράτευση ἀκόμα και των ἀστυνομικῶν δυνάμεων, για να πνίξουν τὶς ἀντιδράσεις τοῦ λαοῦ στὸ αἷμα. Με συνεδριάσεις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μέσα σὲ κλοιὸ ἀστυνομικῶν, για να ἀπομακρύνουν τὸν ἀγανακτισμένο πιστὸ λαό. Με κανονικά τεχνάσματα (ἐπιτίμια τῆς ἀκοινωνησίας), πού στοχεύουν στὴν ὀριστική ἐξόντωση των θυμάτων τους.

Πρέπει κανείς να πλησιάσει τὴν ἐστία των δραματικῶν γεγονότων, τὴν ψυχολογία και τὴν πρακτική των σύγχρονων διωκτῶν ἐπισκόπων, για να προσμετρήσει τὴ διάσταση και τὶς παραμέτρους τῆς ἀλλοτρίωσης. Και τότε θὰ αἰσθανθεῖ τὸ ἴδιο δέος και θὰ ἐκφράσει τὴν ἴδια πικρὴ ἐμπειρία, πού ἐξέφρασε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: Τίποτα δὲν έχω φοβηθεί τόσο, ὅσο τους ἐπισκόπους εκτός ἀπὸ λίγους.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.

Διακήρυξη-πρόκληση.

Τό είδαμε καί αυτό. Τό διαβάσαμε σέ ρεπορτάζ τοῦ αὐλικοῦ δημοσιογράφου καί μείναμε μέ τό στόμα ἀνοιχτό.

Ὁ δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς, πού πασχίζει νά ρετουσάρεي καθημερινά τό προφίλ τοῦ ἀφέντη του, ἔγραψε, πώς ἡ Ἐκκλησία (καί ὅταν λέει «ἡ Ἐκκλησία», ἐννοεῖ «ὁ κ. Χριστόδουλος») «δέν θά παύσει νά κηρύσσει τό σεβασμό στή ζωή», καί «νά καταδικάζει διαστροφές ὅπως ἡ ὁμοφυλοφιλία...».

Ρωτᾶμε τό δημοσιογράφο, πού εἶχε τήν ἐμπνευση νά δώσει στή δημοσιότητα μιὰ τέτοια εἶδηση; Πέντε χρόνια ἀναπαύεται στὸν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο ὁ κ. Χριστόδουλος. Καταδίκασε, ἔστω καί ἓνα, ὁμοφυλόφιλο Μητροπολίτη; Προήδρευσε, ἔστω καί μιὰ φορά, σέ Συνοδικό γιά Ἀρχιερεῖς Δικαστήριο, γιά νά ἐξετάσει κάποιον φάκελλο δεσπότη, πού προδίδει ἀνοιχτά τὸν ἀνδρισμό του καί τό πάθος του, καθὼς προβλήθηκε στίς φωτεινές ὁθόνες τῶν τηλεοράσεων, τό ἔχουν μάθει ἀκόμα καί οἱ ἀκριτικές γειτονιές τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσης, τῆς Παλιᾶς Ἑλλάδας καί τῶν Νέων Χωρῶν καί οἱ Χριστιανοί τῆς ἐπαρχίας, πού ὑποτίθεται πώς τοὺς ποιμαίνει, ἀποχωροῦν ἀπὸ τῆς Θεῆς Λειτουργίας, μόλις τὸν ἀντικρύσουν μπροστά στοῦ Πανάγιου Θυσιαστήριου;

Μήπως, στό μακρό αὐτό διάστημα, ἀντιμετώπισε κανένα ὁμοφυλόφιλο κληρικό τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του, μέ τήν πρόθεση νά καθαρίσει τήν Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα, πού τῇ βρωμίζουν καί τήν ἐκθέτουν; Τά μπουμπούκια(!!!) τοῦ τρίτου φύλου εἶναι γνωστά σέ εὐρύτατα στρώματα τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Μήπως ἔστειλε κανένα ἀπὸ αὐτά στό σπίτι του; Μήπως ἐλευθέρωσε καμμιὰ ἐνορία ἀπὸ τό σίγμα καί ἀπὸ τό μολυσμό; Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ρασοφόροι γυρίζουν στίς γειτονιές καί, ἀδιάντροπα, πληροφοροῦν, ὅτι, μέ προϊστάμενο τό Χριστόδουλο, ἔχουν ἀνυψωθεῖ σέ μπέηδες. Κανένας υπεύθυνος δέν ἐνοχλεῖται μέ τό κου-

σούρι τους. Καί κανένας δέν τοὺς κουνάει ἀπὸ τῆς θέσης τους. Κάποιοι, μάλιστα, ἀπὸ αὐτοὺς, περισσότερο θρασεῖς ἢ περισσότερο οἰκεῖοι, σφίγγουν τῇ γροθιά καί λένε: «ἐδῶ τὸν ἔχω τό Χριστόδουλο».

Καί τί νά ποῦμε, γιά τήν πληροφορία, πού τρέχει, *urbi et orbi*, ὅτι ὁ Χριστόδουλος συνέλεξε μπουμπούκια τῆς ὁμοφυλοφιλίας, γιά νά κοσμήσει τήν ἀρχιεπισκοπική του αὐλή καί τό γραφεῖο του; Ἡ προτίμησή του εἶναι γνωστή. Ἀκόμα καί δικοὶ τοῦ ἀν-

θρώπου τό φωνάζουν καί διαμαρτύρονται ἐντονότατα.

Μέ τέτοια δεδομένα, ἀδιάσειστα καί ἀδι-αφιλονίκητα, πώς νά πιστέψει καί νά ἀποδεχτεῖ ὁ λαός τῆς διακήρυξίς του, ὅτι «καταδικάζει τίς διαστροφές, ὅπως ἡ ὁμοφυλοφιλία»; Ἡ διακήρυξίς του εἶναι σκέτη πρόκληση.

Μέ τρία θαυμαστικά!!!

Τό είδαμε καί αυτό. Ὁ νεόκοπος Μητροπολίτης Σερρών, δημοσίευσε στό περιοδικό τῆς Μητροπόλῆς του τῇ μεγαλοπρεπῇ φωτογραφία του καί δίπλα, μέ ἐντυπωσιακά γράμματα τῇ λέξει «᾽Αξιος»!!! συνοδευμένη μέ τρία θαυμαστικά.

Τό περιοδικό αὐτό, κατὰ τῇ δήλωσή του, εἶναι τῆς «*Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης Ἐκδιδόμενο προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νιγρίτης κ. κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ*». Εἶναι, ἐπομένως, σαφές, ὅτι ὁ χαρακτηρισμός «᾽Αξιος» διατυπώθηκε καί τυπώθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τό νεαρό Μητροπολίτη. Μόνος του ἐπευφήμησε τὸν ἑαυτοῦ «᾽Αξιος».

Τέτοιο ἀρρωστημένο αὐτοθαυμασμό, μόνο ἓνας μαθητὴς τοῦ Χριστόδουλου θά μπορούσε νά ἐπιδείξει.

Καί μιὰ σημείωση: Ὁ αὐτοθαυμαζόμενος δέν πληροφορήθηκε, φαίνεται, πώς τὰ τρία θαυμαστικά δέν ἐκφράζουν θαυμασμό, ἀλλὰ ἐπιφύλαξη.

Ὡσπου νά τὰ μάθει ὅλα αὐτά, θά προλάβει νά κάνει πολλές γκάφες. Τίς περιμένουμε.